

Ti si moje upanje (Ps 71,5)

Elementi za bogoslužje za svetovni dan revnih (nedelja sv. Elizabete), 16. november 2025

Uvod v svetovni dan revnih

V tem svetem letu je svetovni dan revnih, ki ga Cerkev danes praznuje, tudi v znamenju upanja. Po vsem svetu – od Afrike do Avstralije in od Filipinov do Norveške – je pozornost usmerjena na tiste ljudi, ki morajo živeti v revščini ali celo bedi. Dejstvo, da se jih spominjamo in zanje molimo, da jih jemljemo resno kot ljudi z imeni in obrazi, da z njimi sodelujemo in jim pomagamo, krepi njihovo upanje – upanje kot moč, s katero si ljudje kljub vsem težavam, kljub revščini in stiskam prizadevajo izboljšati življenje svojih družin, svojih soljudi in tudi svoje. Še posebej ženske prevzemajo veliko skrb za dobro svojih otrok. Vse nas lahko navdihuje vztrajnost njihovega upanja. Bog sam želi okrepiti to upanje v nas, ko nam pomaga ohranjati veselje do življenja in do skupnega bivanja, kljub številnim krizam in težavam v širnem svetu in tukaj v Avstriji, za ljudi v naši soseščini in zase.

Upanje ni odlaganje na neki dan, temveč moč za sedanost – raste iz zaupanja, da nas Bog varuje in podpira, in da bo ljubezen na koncu zmagala. To ljubezen lahko živimo že zdaj, vsak dan, v našem vsakdanjem življenju in posebej takrat, ko nas ljudje potrebujejo. Tako pokažemo, da se zavedamo svoje odgovornosti drug do drugega in da v skladu s tem tudi ravnamo. Nihče namreč ni tako bogat, da ne bi potreboval pomoči, in nihče ni tako reven, da ne bi mogel dati drugim nekaj – četudi je to le nasmeh in prijazna beseda.

Eden od nosilcev upanja v naši družbi je Caritas. Dan za dnem prinaša raznoliko pomoč ljudem v naši deželi, ki so revni ali v kakršni koli stiski in potrebujejo podporo ali oskrbo. Tako je svetovni dan revnih povezan s tradicionalno nedeljo svete Elizabete in zbiranjem sredstev za Caritas, ki potem zmanjšuje revščino v naši deželi. Danes se v molitvi pri tej mašni daritvi povežimo pred Bogom z vsemi tistimi, ki živijo v revščini in stiski, tako po svetu kot na Koroškem – in k temu dodajmo še svoje osebne stiske in potrebe.

Gospod, usmili se

Gospod Jezus Kristus, ti si naše upanje in moč, s katero iščemo dobro za vse ljudi tukaj in zdaj.

Gospod, usmili se.

Gospod Jezus Kristus, ti si vir našega upanja, ki nas vodi k povezanosti in solidarnosti.

Kristus, usmili se.

Gospod Jezus Kristus, ti si cilj našega upanja, ki nas združuje med seboj in s teboj.

Gospod, usmili se.

Gospod Jezus Kristus, ti upaš v nas, da ti bomo sledili pri tvojem delu za pravičen in boljši svet. Tvoje zaupanje in tvoja ljubezen naj nas podpirata danes in za vedno.

Amen.

Berila (33. Nedelja med letom) **Nedelja med letom!!!!!!**

1. Berilo: Mal 3,19–20b

2. Berilo: 2 Tes 3,7–12

Evangelij: Lk 21,5–19

Misli za pridigo:

- Prvo berilo in evangelij današnje nedelje dramatično ponazarjata resnost življenja po veri. Ne gre za strašenje, temveč za to, da ta besedila v osnovi vzbujajo upanje: ponujajo obljubo, da Bog v stiski ne bo zapustil tistih, ki so mu resno predani. Berilo se zaključi z obljubo, da bo sonce pravičnosti ponovno vzšlo in prineslo ozdravljenje; evangelijski odlomek pa se konča z zagotovilom, da bodo vztrajni ohranili življenje. Upanje na večjo pravičnost in na življenje, ki ga daje Bog, večno življenje, ostaja še danes velika motivacijska sila za vse tiste, ki si kljub stiskam in nasilju prizadevajo za dobro, za človekove pravice in mir – tudi tam, kjer jih to lahko stane življenja, jih pripelje v zapor in celo na vislice. Bog na koncu ne bo razočaral njihovega upanja.
- V drugem berilu Pavel pojasnjuje, da ni breme skupnostim, ki jih obišče, ampak dela, da si zasluži hrano. To priporoča tudi tistim, ki tako kot on potujejo po svetu kot misijonarji. Ta odlomek vsebuje stavek, ki se še danes uporablja kot obsojanje in poniževanje vseh, ki prejemajo socialno pomoč: »Kdor noče delati, naj tudi ne je!« Ta stavek se še danes sliši z obtožbo, da si tisti, ki prejemajo pomoč, ustvarjajo udobje na račun drugih. Tega stavka ne smemo zlorabiti, saj vse dobro vemo – prvič, da obstajajo ljudje, ki preprosto potrebujejo pomoč skupnosti, da si uredijo življenje (kot na primer pravi preambula Zakona o socialni pomoči Spodnje Avstrije). Nekateri fizično ne morejo (veliko) delati, pa vendar tudi ti potrebujejo hrano. In drugič, po svetu in tukaj v Avstriji je preveč ljudi, ki trdo delajo, pa si kljub temu ne morejo zagotoviti dovolj hrane, kaj šele

udobnega življenja. Velika večina ljudi, ki v Avstriji prejema socialno pomoč, živi tudi zelo stresno življenje, celo z napornim delom – tako v službo kot doma.

- Tu je mati samohranilka, ki poleg službe dela še kot čistilka, a vseeno prosi Caritas za podporo, da lahko kupi vse šolske potrebščine, ki jih na jesen učitelji v šoli upravičeno pričakujejo. Tu je upokojenka z minimalno pokojnino, ki še vedno šiva, da si poskusi zagotoviti kurjavo in ogreti stanovanje na vsaj 18 stopinj Celzija. Odkar ji je Caritas pomagala bolje zatesniti okna, so stvari nekoliko lažje. Tu je družina, kjer pametna 15-letnica že daje zasebne ure, da bi dopolnila družinski dohodek, a jo še vedno popolnoma obremenjujejo zaostale obveznosti plačila računa za elektriko. Caritas ji je pomagala s finančno pomočjo in, kar je najpomembnejše, ji je omogočila zamenjati star, požrešen hladilnik z novim.
- Ne le na svetovni dan revnih – na vsak drugi dan v letu – je pomembno, da kristjani in kristjanke, ki imajo več, kot nujno potrebujejo, ne spregledajo ljudi, ki jih je prizadela revščina in stiska, temveč se vključijo in jim pomagajo. To je lahko v obliki zelo konkretni, neposredni medsebojni prijateljski in sosedski pomoči. Lahko gre tudi za pomoč Caritasu. Caritas na nekaterih področjih deluje z državnimi subvencijami, vendar se v boju proti revščini skoraj v celoti odvisna od donacije. Tudi danes obstaja priložnost, da s pomočjo darovanja sredstev podprete Caritas pri pomoči revnim tukaj v Avstriji.
- Svetovni dan revnih nas spodbuja k trojnemu pogledu: pogledu na lastne stiske in potrebe – tudi te je treba jemati resno in sprejeti ter pravočasno prositi za pomoč; pogledu na stisko v naši soseščini – te so zaradi sramu pogosto skrite in umaknjene v ozadje; in pogledu na ljudi, ki živijo v bedi v našem svetu – na primer v taboriščih za begunce iz vojnih območij v Sudanu ali na Bližnjem vzhodu, ali v naseljih iz valovite pločevine na obrobju večjih mest v Aziji, Afriki ali Latinski Ameriki.
- Papež Leon prosi vse, ki so v stiski, naj ne obupajo nad upanjem, saj Bog skrbi za vsakega izmed nas in je blizu vsem nam. To je še posebej očitno, ko se nekdo obrne na nas s spoštovanjem in solidarnostjo – to je Božji najljubši način, da nam pokaže, da upanje na Božjo pomoč ni zaman: ko se medsebojno podpiramo s človečnostjo in solidarnostjo.
- Tudi tukaj v župniji je veliko takih, ki preprosto podpirajo druge – in jim dajejo upanje, ker sami živijo iz upanja v Božje kraljestvo. Danes se vsem iz srca zahvaljujemo: vsem, ki so na velike in majhne načine, zasebno ali poklicno, pozorni in se radi odzovejo in pomagajo drugim. Svoje roke, noge in usta dajejo na razpolago Bogu, da bi lahko odgovoril na upanje, ki je vanj položeno. Geslo svetovnega dneva revnih je zaupljiv krik reveža v stiski: »Ti si moje upanje.« Lahko postanemo upanje drug drugemu in damo novo moč upanju tistim, ki so v stiski, in svojemu lastnemu upanju. Ker Bog deluje po nas.
- Bog računa na nas, da se odzovemo na upanje tolikih ljudi. Bog sam upa v nas, da bomo vanj popolnoma zaupali – v njegovo pravičnost in življenje, ki ga daje, in zato delovali z velikim veseljem in predanostjo – tukaj v našem okolju, v njegovem imenu – da bi vsi našli novo upanje.

Prošnje

Bratje in sestre. Zaupamo, da je Bog naše upanje in nas ne bo pustil na cedilu. Po Kristusu, učlovečenem Bogu upanja, z zaupanjem prosimo:

1. Prosimo te za vse revne in tiste, ki potrebujejo pomoč, obupane in osamljene – daj da bodo izkusili pomoč svojih bližnjih, ki bodo okrepili njihovo upanje. Prosimo te, usliši nas!
2. Prosimo te za vse, ki so izgubili upanje v pravičnost in mir v našem svetu – da bi jim naša pomoč dvignila pogum in da bi tudi oni pomagali drugim. Prosimo te, usliši nas!
3. Prosimo za vse tiste, ki jih še posebej preganjajo težke situacije in udarci usode – da bi doživeli človeško bližino in pomoč. Prosimo te, usliši nas!
4. Prosimo za vse tiste, ki ne vedo, kako pomagati – da bi se jim odprle oči srcá in da bi velikodušno pomagali drugim. Prosimo te, usliši nas!
5. Prosimo za vse tiste, ki podpirajo ljudi v okviru Caritasa – da bi tudi sami v sebi okrepili upanje in pogum srca. Prosimo te, usliši nas!
6. Prosimo za vse, ki so se vrnili k Bogu v upanju na vstajenje – za izkušnjo neskončne varnosti v Božji ljubezni. Prosimo te, usliši nas!

Dobri Bog, želimo se globoko povezati drug z drugim in s Teboj, ker si Ti naše upanje. Samo Ti si naše pravo bogastvo, zdaj in na vekomaj. Amen.

Sklepna misel po obhajilu

»Cerkveno izročilo vedno znova potrjuje medsebojno povezanost treh teoloških kreposti: vere, upanja in ljubezni. Upanje izvira iz vere, ki ga hrani in vzdržuje, na temelju ljubezni, matere vseh kreposti. In ljubezen je tisto, kar potrebujemo danes,

kar potrebujemo zdaj. Ni obljuba, ampak resničnost, na katero gledamo z veseljem in odgovornostjo: vključuje nas in usmerja naše odločitve k skupnemu dobremu. Ko uresničujemo ljubezen, ta, ne le priča o naši veri in upanju, ampak tudi krepi upanje našega bližnjega.« (iz poslanice papeža Leona XIV. za svetovni dan revnih 2025, 4. odstavek – zadnji stavek je tukaj nekoliko spremenjen).

Bogoslužne dele je pripravila Veronika Prüller-Jagenteufel, Caritas St.Pölten